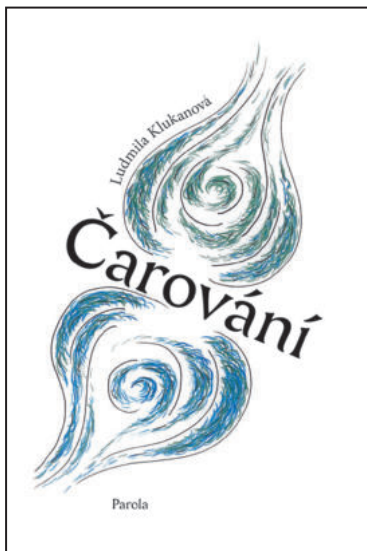

Vyšla kniha pohádek Čarování

Spisovatelce Ludmile Klukanové vyšla kniha pohádek Čarování. Patnáct pohádek popisuje les a jeho obyvatele.

V Jihlavě je k dostání kupříkladu v Komenského ulici v Knihkupectví Jitka, knihkupectví Kosmas (bývalé Knihkupectví Otava), v Aventinu v Knihkupectví Kanzelsberger nebo v sídle Jihlavských listů na na Fritzově ulici.

„Les je tajemství života, krásy, síly. Kdo chce toto jeho vzácné předmět porušit nebo zničit, proti tomu se les a jeho pohádkoví obyvatelé postaví,“ říká o knížce sama autorka. Jako v pohádkách i v Čarování vítězí vždy dobro nad zlem či nebezpečím.

„Takové pohádky mají být. Malí čtenáři si potom mohou nést do svého života odhodlání a odvahu. Tak tomu alespoň já věřím, a proto jsem i takové pohádky napsala,“ dodává spisovatelka, která má za sebou více než dvacet vydaných knih.

Čarování je její třetí pohádkovou knihou. -zt-

Nejmladší dárkyně vlasů

Róza Kloknerová z Jihlavy darovala ve věku 9 let, 6 měsíců a 20 dní již počtvrté své vlasy ve prospěch onkologických pacientů, lidí trpících alopecií a dalšími obtížemi, které jsou doprovázeny ztrátou vlasů. Zapsala se tím do České knihy rekordů. Rózička své vlasy poprvé darovala ve svých čtyřech letech 14. června 2017, poté znovu 3. dubna 2019 a následně 29. července 2020.

Jak informovala Agentura Dobrý den, která zapisuje rekordy, odborné ostříhání dětské rekordmanky provedla v expozici Muzea rekordů v Pelhřimově certifikovaná kadeřnice Šárka Křížová z Jihlavy. Vlasy převzala Eva Růžičková, ředitelka Nadačního fondu Grácie.

Fond Grácie podporuje a popularizuje dárcovství vlasů, z darů financuje výrobu paruk, řeší příjem žádostí pacientů, komunikuje s vlásenkářkami a případnými sponzory a zajišťuje akce na podporu projektu. Na jednu paruku jsou potřeba vlasy od pětišesti dárkyň. Lidí ochotných dát ve prospěch druhého svých přibližně 30 cm vlasů se prý najde poměrně dost, limitující jsou ovšem finance, neboť výroba paruk není levnou záležitostí. -pk-

Psi nemohou volně běhat kdekoliv

Psa má mít jeho majitel na vodítku. Mnohdy se to tak neděje.

■ Veronika Dawidowicz

Také už se vám někdy stalo, že si pohodově kráčíte parkem a najednou se proti vám odněkud vyříjí cizí pes?

Přesně to by se ale ve městě stávat nemělo. Volný pohyb psů dokonce upravuje přímo vyhláška statutárního města Jihlavy, podle níž psi mohou pobíhat pouze v lokalitách Pod prádelnou, Havaj, Kainarova, Keťásek, Skalka, Hlavní nádraží, Na Kalvárii, Velký Heulos, Malý Heulos. Rozhodně ne v parku Smetanovy sady, kdy se na dítě naší čtenářky rozběhl cizí pes.

„Syn si házel s modelem letadélka a to upoutalo rozdováděného psíka, který se plnou rychlostí rozběhl přímo k dítěti,“ vypráví čtenářka JN. Když na majitele žena zavolala, aby psa odvolal, odvětil: „Budte v klidu, on je hodnej.“

Jenže, když proti vám běží pes, a vy máte třeba ze psů strach, není to prá-

vě to, co byste chtěli slyšet. Správný postup je, že by majitel měl bezpodmínečně psa zavolat a ten by měl poslechnout.

Čtyřnohý mazlík sice může být mírumilovné stvoření, ale ani tak asi nechcete, aby oslintával hračky vašich dětí, jako v tomto případě.

Následně měla proběhnout hlasitá slovní přestřelka mezi majitelem psa a maminkou. Muž si nakonec psa zavolal, ale trval na svém, že jeho pes má v pořádku psychiku a nikomu neublíží.

Zástupce ředitele městské policie Stanislav Maštera vysvětluje, že pokud majitel psa poruší pravidla stanovená vyhláškou o volném pohybu psů, může mu být uložena pokuta na místě až do výše 10.000 Kč.

Pokud někde uvidíte psa, který se pohybuje po Jihlavě, můžete využít linky tísňového volání městské policie 156.

Volný pohyb psů mimo vyhrazená místa, který je nahlášen na linku

městské policie, řeší strážníci mnoho-krát do měsíce. Pokud je bez majitele, skončí takový pes v útulku.

„Operační předá informaci o místě, kde se zvíře pohybuje, zaměstnanci útulku pro zvířata, který provozuje městská policie, a ten provede odchyt. V případě, že zvíře nemůže z provozních důvodů odchytit zaměstnanec útulku, provede odchyt vyškolený strážník,“ vysvětluje postup v dané situaci Maštera.

Dostanete-li se do situace, kdy se na vás rozběhne pes, je podle Maštery důležité jednat rychle, ale klidně.

„Stoupněte si bokem, ruce držte podél těla. Neutíkejte, pokud nemáte poblíž místo, kde byste se mohla schovat (např. strom nebo oplocenou zahradu). Zkuste na něj mluvit klidným hlasem nebo mu dávat povely domů, fuj, nesmiš. V případě skutečného útoku použijte k obraně cokoli, co máte při ruce, například deštník, klacek.... K zakousnutí mu dejte batoh, bundu,“ udává návod zástupce ředitele MP.

Ze sociálních sítí:

■ **Irena Černíková:** Mám buldočka a vždy na vodítku. Nikdy bych ho na volno nepustila. Potkávám ale dost lidí, kteří vodítko asi v životě neviděli. Kolikrát jsem toho našeho chytila na poslední chvíli, a ještě se cítí vždy dotčení, když jim něco řeknete.

■ **Michal Rambousek:** Mám psa na volno pouze mimo komunikaci a kolemjdoucích lidí. Když jdeme někde, kde je provoz nebo lidé, tak vždy na vodítku.

■ **Petr Houska:** Můj bulterier se občas rozběhne k dětem a lidem, pác je má rád a většinou si je s někým splete. Ale ve městě ho mám na vodítku, to je jasný. Když se to stane, omluvím se se vši pokorou a je to. Kdyby můj pes neměl rád lidi, určitě nebude na volno, ale když se v lese ze křoví vynoří lidi, tak ho neodvolám. Chce je pozdravit. Ale pes, co je puštěnej ve městě, má být 100% přivolán, o tom žádná. Já nemám rád, ani když mám psa na vodítku a běží k nám jiné psy a majitel si ho neodvolá. Pak můj pes po psovi většinou vyjede a ještě ti lidi řvou na mě. Demence.

■ **Petr Škorpík:** Lidí jsou bezohledný hovada. Já teda taky nemám dobrý pocit z toho, když se na volno puštěný pes rozběhne k mým dětem, a ne, ve městě se tohle dít určitě nemá a může to být pes sebevíc hodnej atd. Jako majitel psa musím respektovat, že se ho někdo může bát a především děti.

■ **Michal Rambousek:** Když jdu se psem, tak vždy na vodítku a také nemám vůbec rád, když někdo má na volno psa, kór ty malé, ti jsou agresivnější než kdejaký velký pes, a pak majitel psa řekne: nebojte, on vašemu nic neudělá. Ale proč pak asi mám toho svého na vodítku já? Protože třeba můj pes nemusí ostatní. Jak se to pak bude řešit, když majitel, co má na volno psa, půjde okolo mého a já ho budu mít na vodítku a ten můj vyjede a nechtěně pokouše toho druhého psa?

■ **Vladimír Altán Mátl:** Víte, jakou větu slyší nejčastěji pokousaný člověk? „Tohle udělal náš pes poprvé!“ Osobně mám psy moc rád. Proto žádného nemám. Kdybych bydlel v místě, kde bude mít pes volnost pohybu, pak bych ho jistě moc rád měl. Pes k člověku patří od pravěku. Tehdy to bylo oboustranně výhodné. Pes upozornil na nebezpečí. Uměl i ochránit. Člověk mu za to dával

ILUSTRACNÍ foto: archiv JN

stravu. Dnes se pro mnohé stal pes jen módním doplňkem a mazlíkem. Postavili ho na úroveň člena rodiny a vyžadují pro něj stejný přístup. Dožadují se, aby s nimi mohl na dovolenou, do restaurace, na koupaliště, do divadla, do kina... Ale pořád je to zvíře se svými vrozenými pudry. A na to nesmí jejich majitelé zapomenout!

■ **Šárka Cmuntová Heroutová:** Před 14 dny mě dcery zakousl našeho pejska na Kosově u nově postavených bytovek pitbul, který nebyl na vodítku a majitel kouřil kus pryč a svého psa ani nesledoval, i když byla tma. Přítel dcery, který měl našeho Benjiho na vodítku, neměl vůbec šanci zareagovat, neměl šanci

na nic. Vystartoval na něj bez důvodu. Benji do dvou minut vykrvácel. Jdete na večerní procházku a domů se vrátíte bez svého milovaného člena rodiny. A vše jen proto, že jsou lidi hovada. Do dnešního dne se majitel psa dceři s přítelem nezval... sice vše řeší policie, vina je jasná, ale nikdy v životě nepochopím, že skoro po třech týdnech nemá ani tolik slušnosti se omluvit. Nic, žádná omluva, domluva na vyrovnání, prostě nic... a to bydlí ve vedlejším baráku. Budeme podávat trestní oznámení, ale co? Byl to člen rodiny. Všichni jsme ho milovali. Stejně nám ho nic nevrátí. Zavedla bych psychologické testy pro lidi, který si pořizují tato plemena... charakter k pohledání...